

Koskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

30.5.2008

N:o 33

Sukuseuran kotiseutumatka 26.7.1994. Vaivasniemelle lähti parinkymmenen hengen ryhmä. Umpeen kasvanutta tietä kulki ensimmäisenä Toini Ampuja, sitten Pauli Vainikka, Kaija Manner, Riitta Ollinsalo, Heikki Ollinsalo, Irma Koskelainen sekä pitkä jono perässä.

SUKUSEURAN TOIMINTA VALINKAUHASSA

Sukuseuramme täytti tätä kirjoitettaessa 28 vuotta. Niin kauan ovat perustajajäsenet, aluksi 17 vuotta Hannu Koskelaisen johdolla, pyörittäneet sen toimintaa, jossa karjalaisuus ja ennen kaikkea tämä jo 19 vuotta täyttänyt lehtemme on muodostunut keskeiseksi tekijäksi. Nyt olemme kuitenkin tulossa uuteen tilanteeseen, jossa Karjalan kotiseutun aan kokeneet perustajajäsenet ovat väistymässä. Nuorimmat, joilla on omia muistoja menneestä kotiseudusta ovat jo kaikki reilusti yli 70-vuotiaita.

Sukuseuran perustajajäsenistä on huomattava osa jo poistunut keskuudestamme tai tunnustavat iän painavan siinä määrin, että ovat valmiita luovuttamaan tilaa nuoremmille. Tämä näkyy myös seuran jäsenmäärässä, joka on alkuaikojen innostuksen jälkeen kääntynyt laskuun.

Miten tästä eteenpäin? Meille Koskelaiden sukuun kuuluville on menetetty Karjala erityinen yhdistävä tekijä. Tätä perintöä voimme vaalia erityisesti kotiseutumatkoilla, ja siten herättää nuoremman polven kiinnostuksen omaan sukuunsa sekä sen entiseen elinympäristöön. Tässä on myös lehdellämme oma roolinsa. Hyvänä esimerkkinä siitä on tässä numerossa Päivi Heimolan kirjoitus Ylijoen tyttäristä ja miniästä.

Sukumme on alkuaan lähtenyt Vahvialan Koskelasta, n. 20 km päästä Viipurista. Jos Karjalaa ei olisi v. 1944 uudelleen menetetty, emme ehkä puhuisikaan Vahvialasta vaan Viipurin lähiöstä. Siinä mielessä on hyvä tutustua Tervajoen ja Koskelan lisäksi itse kaupunkiin, jossa suurin osa meistä nyt asuu, jos...

Eiköhän tehdä niin, että lähdemme elokuussa yhdessä suurella joukolla ihmettelemään, että mitä ne maahanmuuttajat siellä meidän sukumme kotitahuvilla oikein puuhaavat.

Heikki

SUKUSEURA TILIKAUDELLA 2007-8

Toiminta

Sääntöjen mukainen kaksivuotiskauden jälkeinen vuosikokous pidettiin Artjärven Maamiesseuran talolla Vuorenmäellä Vahviala-päivien yhteydessä 1.7.2007. Kokouksen puheenjohtajana toimi seuran puheenjohtaja Heikki Koskelainen ja sihteerinä Pekka Koskelainen. Kokous hyväksyi toimintakertomuksen, vahvisti tilinpäätöksen ja myönsi johtokunnalle vastuuvapauden toimintakaudelta 1.7.2005-31.3.2007. Samoin hyväksyttiin seuraavalle kaudelle toimintasuunnitelma talousarvioineen.

Johtokunnan puheenjohtajaksi valittiin edelleen Heikki Koskelainen ja varapuheenjohtajaksi Raija Putus. Uusien sääntöjen mukaisesti valittiin johtokunnan muiksi jäseniksi Anu-Leena Koskelainen, Hannu Koskelainen, Pekka Koskelainen ja Anneli Vartiainen.

Vuosikokouksen osanottajamäärä oli huomattavan alhainen. Osaltaan tähän on vaikuttanut perustajajäsenten ikääntyminen samalla kun nuorempaa polvea on entistä vaikeampaa saada mukaan aktiiviseen toimintaan seurassa. Tämä panee osaltaan miettimään keinoja, joilla seuran tulevaisuus voidaan varmistaa. Tämä muodostaa seuran lähikuukausien suurimman haasteen, sillä sen puheenjohtaja ja sihteeri ilmoittivat kokouksessa ikäänsä vedoten, että he eivät enää vuoden 2009 vuosikokouksessa ole käytettävissä johtokunnan jäseniä valittaessa.

Muu toiminta

Seuran muu toiminta rajoittui vuoden 2007 aikana lähinnä jäsenlehden numeroiden 31 ja 32 julkaisemiseen.

Talous

Seuran edellisen tilikauden 2006-2007 tulos oli 528,75 euroa alijäämäinen. Tähän vaikutti erityisesti vuonna 2006 tapahtunut Karjalan Liiton jäsenmaksuperusteiden muutos, samalla kun sen jäsenrekisteritiedot eivät järjestelmämuutoksesta johtuen olleet ajan tasalla. Tästä johtuen olimme kahtena edellisenä vuotena maksaneet liikaa jäsenmaksua, josta saimme vasta vuoden 2007 lopulla 440 euron palautuksen.

Nyt esitettävän, 31.3.2008 päättyneen tilikauden tulot muodostuvat yksinomaan jäsenmaksuista ja sen kulut pääosin lehden paino- ja postituskuluista. Tilikauden alijäämäksi muodostui vielä 171,07 euroa.

Seuran jäsenmaksuperusteita muutettiin kaudelle 2008-9 siten, että Karjalan Liiton osuus jäsenmaksusta peritään erikseen. Seuralle tuleva perusjäsenmaksu on siten edelleen 12 euroa ja vapaaehtoinen

Karjalan Liiton osuus on 5 euroa. Enemmistö seuran jäsenistä onkin halunnut tunnustaa karjalaiset juurensa ja olla myös Karjalan Liiton jäsen ja maksaa täyden 17 euron jäsenmaksun. Tämän jälkeen seuraava tilinpäätös muodostuukin ylijäämäiseksi.

Toimintasuunnitelma tilikaudelle 1.4. 2008-31.3.2009

Seuran toiminnan painopisteet ovat viimeisten vuosien aikana vakiintuneet siten, että parillisina vuosina järjestetään kotiseutumatka ja parittomina vuosina kokoonnutaan suukokoukseen, jonka yhteydessä pidetään sääntömääräinen vuosikokous. Kuluvan vuoden kotiseutumatka elokuun 16. päivänä Vahvialaan ja Viipuriin.

Seuran lehden numerot 34-35 ilmestyvät nykyisen puheenjohtajan ja sihteerin toimesta joulukuussa ja ensi vuoden huhti- toukokuussa.

Kuluvan vuoden aikana tulee tehdä päätökset lehden toiminnan jatkamisesta sekä toimittajien valinnasta. Samoin tulisi hyvissä ajoin valmistautua vuoden 2009 suukokoukseen, jossa seuralle valitaan keskeiset uudet toimihenkilöt; puheenjohtaja, sihteeri ja rahastonhoitaja. Hyviä ja mielenkiintoisia tehtäviä on siten tarjolla. Tarvitsemme uutta verta toimintaan. Hyvät jäsenet, ottakaa haaste vastaan ja ilmoittautukaa!

Heikki Koskelainen

MONREPOS

Kaikki suomalaiset muistavat Erik Lindströmin sävellyksen ja ennen kaikkea sen sydämeen käyvät, Alli Runnen kirjoittamat sanat nn esittämänä. Sen sijaan harva muistaa, että Monrepos kuului aikanaan samaan Viipurin maalaiskuntaan, josta meidänkin sukumme on lähtöisin eikä sinne esim. Nurmin asemalta ollut tuskin enempää kuin 20 kilometriä linnuntietä. Sen nykytilaa käymme katso-massa elokuun kotiseutumatkan aikana.

Monrepos oli loistonsa päivinä vertaansa vailla oleva puistoarkkitehtuurin helmi. Näin sanoi Sven Hirn kirjassaan Rajatapauksia ja siteeraa laajalti matkustellutta ruhtinas Galizinia vuodelta 1840: ”Puisto on eittämättä Euroopan kauneimpia. Temp-pelit ja huvimajat, muistomerkit ja veistokset oli tunnelmallisesti sovitettu maisemaan.”

Monrepos’n esihistoria alkaa kohta sen jälkeen kun Viipurin lääni liitettiin Venäjään v. 1721. Viipurin ensimmäinen komendantti sai 1759 asumis- ja hallintaoikeuden Linnasaaren tiloihin paikalla, jossa Monrepos 50 vuoden kuluttua oli jo valmiina. Varsinainen kehitys alkoi kuitenkin vasta vuodesta 1788, jolloin Venäjän silloisen kruununperijän ja tulevan keisarin Paul I:n kabinettisihteeri ja

varainhoitaja Ludwig Heinrich Nicolay osti siihen hallintaoikeuden. Seuraavina vuosikymmeninä rakennettiin puistot ja parannettiin rakennuksia ajan vaatimaan kuntoon ja tyyliin. Paroni Nicolay itse muutti sinne pysyvästi v. 1803 jäätyään eläkkeelle Pietarin tiedeakatemian presidentin virasta.

Kuka oli Ludwig Nicolay?

Monrepos’n syntyä ja sen luonnetta ei voi ymmärtää ellei tutustu paroni Nicolayn vaiheisiin. Hän oli todellinen kosmopoliittinen kulttuuripersoon, joka puhui useita kieliä. Hän syntyi ja kasvoi lähellä Saksan rajaa Ranskan Strasbourgissa. Sieltä hänen tiensä johti Wienin ja Pariisien salonkien kautta Katarina Suuren hoviin Pietariin. Saksa oli hänen äidinkiellensä, tutkintonsa hän suoritti ranskaksi. Lisäksi hän puhui italiaa ja englantia sekä myöhemmin luonnollisesti venäjää. Suurimman osan elämästään hän asui Venäjällä, jossa hän toimi keisarin hovissa opettajana, kirjailijana sekä kruununperijän varainhoitajana. Hänet tunnettiin monipuolisena kulttuurihenkilönä sekä saksankielisenä runoilijana ja kääntäjänä.

Ludwig Nicolay menestyi alusta pitäen hyvin Venäjän hovissa. Prinssi Paulin tultua keisariksi 1796 hänestä tuli paitsi varakas myös monia titte-leitä ja huomionosoituksia saanut mies. Näihin kuului myös elinikäinen 1500 sielun läänitys Tambovskan guvernementissa. Tämä selitti osaltaan hänen mahdollisuutensa Monrepossa suoritettuihin val-taviin investointeihin.

Puiston suunnittelussa noudatettiin englantilais-ta mallia, johon kuuluivat kiemurtelevat puistokäytävät, nurmikentät ja yksittäiset puut. Tyypillistä ajalle olivat myös puistoon sijoitetut temppelit, sil-lat sekä pienet tornit kukkuloiden päällä. Lopputulos oli todella hieno monine erikoisuuksineen, hau-tasaarineen, lähteineen ja kaarisiltoineen. Nykyajan silmin saattaisi kuitenkin esim. siirtolohkareen pääl-le pystytetty kiinalainen päivänvarjo hiukan kum-mastuttaa.

Keskeinen merkitys Monrepos’n suunnittelussa ja rakentamisessa oli Nicolayn luottomiehellä, ita-lialaisella taitelijalla ja arkkitehti-ornamentisti Mar-tinellilla. Hän muutti 1798 Pietarista kesäkausiksi Monrepoohon suunnittelemaan ja valvomaan raken-nustöitä. Hänen kuolemansa jälkeen työtä jatkoi vuodesta 1803 jo aiemmin mukana ollut venäläi-nen arkkitehti Pavlov.

Monrepos’n ihmeisiin kuului sen hämmästyttä-vän suuri kirjasto, jota Ludwig Nicolay oli kerän-nyt opiskeluajoistaan lähtien ja jota osaltaan täy-densi hänen Johanna-vaimonsa perimä suuri mää-rä saksankielisiä teoksia. Tähän liitettiin myöhem-min hänen yhdessä perintöruhtinas Paavalin kirjas-tonhoitajan Lafermierin kanssa perustama yksityis-kirjasto. Entisestä talousrakennuksesta tehtiin 1800-luvun alussa uusklassiseen tyyliin rakennettu kir-jasto, joka säilyi erinomaisessa kunnossa aina tal-visotaan saakka.

Paul Nicolay

Ludwig Heinrich Nicolay ja hänen vaimonsa kuolivat samana vuonna 1820. Heidän ainoa lapsensa Paul oli koko ikänsä Venäjän ulkoministeriön palveluksessa mm. suurlähettiläänä Kööpenhaminassa sekä diplomaattitehtävissä mm. Ruotsissa. Hän erosi ulkoministeriöstä v. 1847 ja asettui asumaan Monreposiin, jossa hän myös kuoli v. 1866.

Paul Nicolay jatkoi vanhempiensa työtä Monreposin kehittäjänä. Ensimmäisiä näyttäviä rakennuksia oli englantilaisen arkkitehdin suunnittelema Hautasaaren Ludwigsteinin linna, josta tuli Monreposin symboli ja arkkitehtoninen nähtävyys. Hänen pojistaan tilan peri Nicolaus Nicolay, joka kuitenkin kuoli jo 1869. Hänen poikansa, isoisänsä kaima (1860-1919) kuoli naimattomana. Neljä vuotta ennen kuolemaansa hän lahjoitti mahtavan yli 9000 nidettä käsittävän kirjastonsa Helsingin Yliopistolle. Lahjoituksen ansiosta tämä arvokas kirjasto säilyi sotien tuholta.

Puisto nähtävyytenä

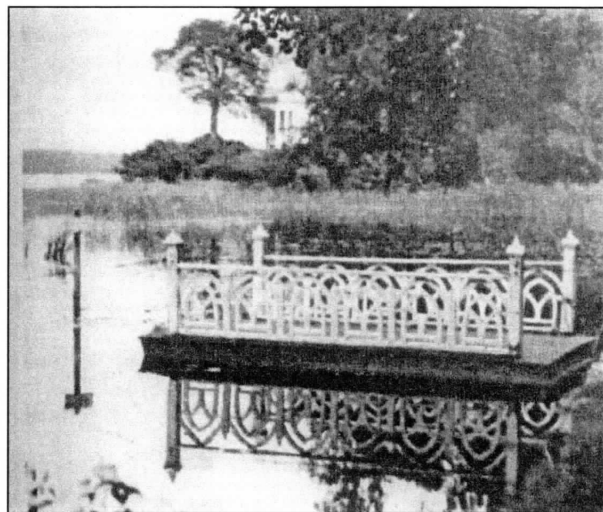
Puisto avattiin yleisölle jo 1820-luvulla. Uteliaisuus ja vahingot johtivat kuitenkin rajoituksiin ja 1825 aukioloaika rajoitettiin lauantai- ja sunnuntaipäiviin. 1830-luvulla Monrepos vakiintui eri maista tulevien matkustajien ja viipurilaisten nähtävyydeksi. Suomen Matkailijayhdistyksen vuoden 1895 turistioppaassa mainitaan puiston oleva auki kaikkina päivinä paitsi tiistaina ja perjantaina. Pääsymaksu tuloutettiin kaupungin köyhille ja hyväntekeväisyyslaitoksille.

Monrepos säilyi talvi- ja jatkosodissa lähes ehjänä. Valitettavasti neuvostojärjestelmä ei kyennyt pitämään sitä kunnossa. Heti sodan jälkeen oli mm. osa silloista ja puisista rakennuksista purettu polttopuiksi. Vuonna 1948 puisto sai uuden nimen, ”Park Kalinin” ja sinne perustettiin lasten päiväkotti, vanhusten asuntola sekä kulttuurikeskus karuselleineen ja tanssilavoineen. Vanha nimi palautettiin v. 1988, jolloin rakennukset olivat jo päässeet varsin huonoon kuntoon. Vuodesta 1990 lähtien ovat suomalaiset vapaaehtoisjärjestöt, lähinnä Pro Monrepos ry osallistuneet sekä rakennusten että puiston kunnostukseen mm. rakentamalla vanhojen piirustusten mukaisia kaarisilloja sekä uudelleen Neptunuksen temppelin, jonka juhlallisia vihkiäisiä vietettiin v. 2000.

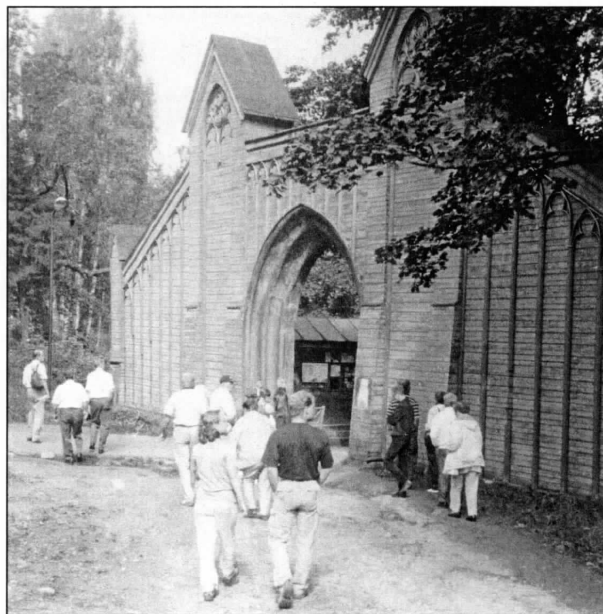
Heikki Koskelainen

Lähteet

1. Sven Hirn : Rajatapauksia (Otava 1964)
2. Rainer Knapas: Monrepos, Ludwig Heinrich Nicolay och hans värld i 1700-talets ryska Finland (Atlantis Stockholm 2003)

Monrepos, Hautasaaren lautta

Koskelaiset 12.8.2000 Monrepoossa.

VON BELLIT TERVAJOELLA

Aina silloin tällöin tihkuu vielä lisätietoja Vahvialasta ja syntymäkylästäni Tervajoesta. Helmi-kuussa 2008 otti yhteyttä vantaalainen Anders von Bell. Seuraavaksi esitän ensin hieman vanhan kertausta ja sitten Andersin tietoja sukunsa yhte-yksistä Tervajokeen.

Tervajoen kartanon vaihteita

Kartanon ”alkio” oli Viipurin seurakunnalle pyhän Maria Magdalenan nimiin 1400-luvulla lahjoitettu maatila eli prebenda. Uskonpuhdistuksessa se siirtyi 1556 kruununtilaksi. Kuningas Kaarle IX läänitti sen 1606 aateloimalleen ratsumestari Lindwed Klaunpoika Hästeskolle. Rälssi käsitti tuolloin kruununtilan lisäksi käytännössä koko kylän ja vähän ylikin. Suvun pääkartano oli

Muolaan Molagård, mutta sukua asui kolmessa polvessa myös Tervajoella. Näyttää siltä, että kartano joutui Rehbinderin suvun haltuun ehkä 1670-luvulla. Varmuutta ei ole.

Pääosa aatelin maista peruutettiin kruunulle 1685. Tällöin perustettiin kartanosta Viipurin ja Savonlinnan läänin eli Karjalan jalkaväkirykmentin everstin virkatalo. Tämä aika jäi lyhyeksi, sillä jo 1710 Venäjä valloitti alueen. Kaikki virkatalot hävitettiin tuolloin perusteellisesti.

Von Bellin suku

1700-luvun tiedot Tervajoesta ja kartanosta ovat hyvin vähäiset. Ei ole tietoa kartanon omistussuhteista. Sitä ei kuitenkaan ole koskaan määrätty lahjoitusmaaksi, vaan se on ollut koko ajan yksityisomistuksessa. Kuka tai ketkä kartanon 1700-luvun alkupuolella omistivat, ei ole tiedossani. Tutkimukset eivät ole tuoneet selvyyttä asiaan.

Nyt sitten tuli eräs tiedon murunen. Anders von Bellin mukaan alkujaan Skotlannista lähtöisin olevaan sukuun kuuluva upseeri Carl Joseph von Bell muutti 1771 Preussista Pietariin ja edelleen Viipuriin palvellen siis Venäjän armeijassa.

Carl Joseph oli kaikesta päätellen linnoitusupseeri aluksi kapteenia tai majuria vastaava majoitustumestari (quartiermeister) yleten sitten everstiluutnantiksi 1787 ja lopuksi everstiksi. Hänen ensimmäinen vaimonsa kuoli 1781 tai -82 Viipurissa. CJ meni jo 1783 uudelleen naimisiin Helena Christina Sesemannin kanssa. Tämän isä Conrad omisti Kiiskilän kartanon aivan Tervajoen naapurissa. Ehkä tätä kautta heräsi CJ:n kiinnostus Tervajokeen. Hän on ehkä hankkinut Tervajoen kartanon omistukseensa 1780-luvun loppupuolella, koska hänen toisen avioliittonsa lapsia syntyi siellä. Voi myös olla, että kartano on ollut hänellä vuokralla.

Carl Josephille myönnettiin 1787 Berliinissä aatelistarvo. Hän oli siis ilmeisesti Preussin kansalainen edelleen. Hän asui muutaman vuoden Saksassa, mutta palasi 1790 Viipuriin ja Tervajoelle palvellen edelleen Venäjän armeijassa. Tuohon aikaan tässä ei ollut mitään erikoista. Mainittakoon, että hän julkaisi Viipurissa 1824 ensimmäisen saksankielisen lehden. Se oli samalla ensimmäinen Viipurissa julkaistu sanomalehti. CJ kuoli 1830.

Hieman arveluja

Arvuuttelun tielle lähtö on historiassa aina vaarallista. Eihän se kiellettyä ole, joten yritetään. Voisi siis kuvitella, että Tervajoen kartano on 1700-luvulla jollain tavalla siirtynyt yksityisomistukseen ja nimenomaan säätyläisille, koska muutenhan se olisi muun kylän kanssa joutunut 1795 lahjoitusmaaksi. Omistajiksi voisi arvuutella juuri Viipurin saksalaisia kauppias- ja upseerisukuja. Ne olivat läheisissä suhteissa toisiinsa ja silloin myös kartanot vaihtoivat sujuvasti omistajia saksalaisen piirin sisällä.

Tiedossa on myös, että CJ:n poika Andreas (myöhemmin eversti hänkin) oli vieraana Vonkurin kartanon tyttären Aleksandrine Oernin (myöh. Mendt) kastetilaisuudessa 1823. Aikanaan vanharouva Aleksandrine omisti Possulin kartanon 1890-luvulla miehensä everstiluutnantti Edvard Mendt vanhemman jälkeen. Tämä todistaa von Bellien siteistä Tervajoen seutuun. Vonkurihan on Tervajoen ja Kiiskilän välissä.

Ikivanhan Tervajoen kartanon navetan alkupe-
räästä voisi taas esittää yhden arvelun. Olisi siis hyvin mahdollista, että sen on rakennuttanut 1790-luvulla linnoitusupseeri Carl Joseph von Bell. Hän olisi hyvin pystynyt hankkimaan sekä rakennusaineet että taitavat linnoittajat rakennusmiehiksi. Arvokkaasta rakennuksesta on muuten kattokin jo kadonnut, joten seinien hajoaminen tai käyttö johonkin muuhun on vain ajan kysymys..

Pari muistoa jäljellä

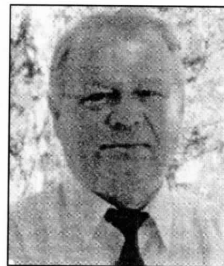
Tervajoen kartanoista ei siis tämän lisäksi juuri näkyviä muistoja ole. Ala-Hovin navetta joen toisella puolella on tietysti vielä tallella, mutta se hän on 1920-luvulta. Ainoa säilynyt asuinrakennus on liikemies Adam Kuninkaan joskus 1890-luvulla rakennuttama ”Valkoinen pytinki”, joka sittemmin tunnettiin ”Harmaana pytinkinä”. Se hän toimi päärakennuksena myös Talvisodan jälkeen. Se on siis ainoa Tervajoen kartanoiden päärakennus, joka vielä on jäljellä.

Todettakoon vielä, että Tervajoen VPK:n talo ei olekaan tuhoutunut, kuten aiemmin oletin, vaan se on siirretty lähelle vanhaa kivenavettaa. Nämä kolme rakennusta ovat siis yhdessä koulun kanssa vielä muistona menneistä ajoista.

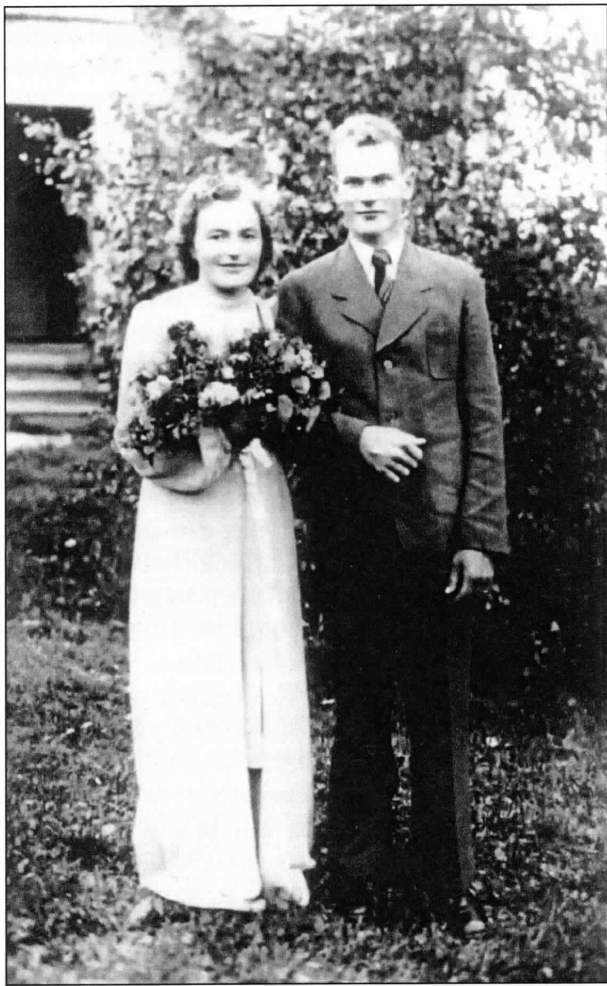
Saa nähdä, kuinka kauan.

Ilmo Kekkonen

Kirjoittaja on syntynyt Tervajoella ja kuuluu Koskelaisen sukuun.

ONNITTELUT YLIJOEN TYTTÄRILLE JA MINIÄLLE

Lahja Kallberg täytti 90 v. 21.3.2008. Juhlia hän vietti Jämsässä Lukkoilan vanhainkodissa sukulaisen ja ystävien parissa. Pappi piti puheen, karjalaisia lauluja laulettiin ja kuulumisia vaihdettiin. Tarjolla oli kahvia ja sen seitsemän sortin leivonnaisia. Päivän sankari oli pirteä ja iloinen, lupasi viettää 100 v. juhlatkin.

Kuvassa oleva sulhasmies Martti Kallberg oli yhä rinnalla Lahjaansa juhlimassa.

Laulu Heili Karjalasta oli Martin mieleen.

Miniä Helena Koskelainen, os. Kalkkinen, vietti 70 v. päiväänsä 6.4.2008 Pornaisten Laukkoskella.

Helenan eläkepäiviä ilahduttaa kaksi tytärtä perheineen. Kahdesta lapsenlapsesta vanhempi on lähdössä vaihto-oppilaaksi Equadoriin, mikä valvotti kaksi yötä Helena- mummoa.

Hänen mukaan Koskelaisten kulkijasuku elää edelleen vahvana reissuissaan. Tulihan jo vuonna 1906 pieneen Koskelan kylään Amerikan kuume. Sen seurauksena Ylijoen pojat Heikki ja Antti sekä

Kerttu Waselius täytti 80 v. 25.4.2008. Päivän sankari on asustanut Kanadassa jo 50 vuotta ja juhlapäivänäkkin oli siellä. Toivokaamme Kepalle terveyttä ja pitkää ikää. Toivottavasti ”yhymanska” tuo lisäpuhtia eloon (imi tissiä vielä kolme-vuotiaana ja kutsui sitä toimitusta ”yhymanskaksi”).

Kuvassa oleva sulhasmies Nisse Waselius juhlii edelleenkin Kepan rinnalla.

Seppälän Antti lähtivät Amerikkaan. Heikki palasi takaisin kotimaahan kahden vuoden jälkeen. Antti katosi heti alkuvuosina, eikä hänestä ole kuultu mitään sen jälkeen.

Seppälän Antti eli eläkepäiviin asti Yhdysvaltojen puolella. Ylijoen Heikin tyttäristä nuorin, Kerttu, lähti Kanadaan. Myös Koivuniemen Pauli, samoin kuin hänen äitinsä Elli, muuttivat Kanadaan. Nykyisen sukupolven edustajat menevät vaihtopilaiksi Italiaan, Malesiaan ja Equadoriin. Onpa yksi nuori mies seilaamassa maailman meriä opiskelun merkeissä, tähtäimenä valmistuminen merikapteeniksi.

Kuvassa Helena ja hänen 1979 edesmennyt miehensä Ilmo.

Ylijoen Toinin puolesta hänen tyttärensä **Päivi Heimola**.

Toimituksen pyynnöstä on **Kerttu Waselius** muistellut lapsuuttaan 1930-luvulla ja äitiään Maria seuraavasti:

Niin se on, että näiden kymmenien vuosien kohdalla helposti herää muistot elettyyn elämään. Ja on helppoa muistella menneiden vuosien mieleen tuoneita tapahtumia.

Ylijoen suku omasi mielestäni aidon karjalaisen luoneen ominaisuuden; sen iloisuuden ja herkän huumorin. Niissä merkeissä on ollut helppo elää ja olla olemassa. Ei muistu mitään mieleeni, jota muistelin tässä ja nyt.

Aina kun tulin kotiin käymään oli tapaamisissa paljon naurua ja mutta hauskaa. Ehkä äiti Mari omalla filosofiallaan oli luonut sellaisen ilmapiirin ja opettanut meitäkin siihen. ”Tunne oma arvosi, anna arvo toisellekin”, tapasi hän usein sanoa. Se lause pysähdytti ja ohjasi oikeaan nimenomaan ihmissuhteissa.

Meillä naurettiin paljon aina tavatessamme, ja karjalainen huumori kukoisti. Erityisesti muistan lapsuudesta nimien muunnelmat. Kylässä oli Lyyskää ja Ierikkaa, Antsaa ja Heikkaa, Lieppoo ja Tyyskää jne. Niin oli Ylijoellakin, paitsi että Äiti oli aina Äiti. Se säilyi omassa arvoasteikossaan.

Kaikille meille muille oli löytynyt liikanimet, joilla toisemme paremmin tunnettiin. Oli Sankka, Arkku, Lapi, Kaisa, Toikka, Kepa ja Iikku. Ihan sovinnossa ne omaksuttiin. Aivan varhaisemmilta vuosiltani muistan kyllä luonnettakin kuvatus. Toimilla oli neljä ja kahdeksan vuotta vanhempana oikeus ojennella meitä kahta nuorempaa. Niinpä saimme liikanimet; oli Tappelu-Toini, Rääkyjä-Kerttu ja Vikisijä-Ilmo.

On paljon tarinaa vielä ja olenkin kirjoittelemassa omaa tarinaani lähinnä humorististen elämysten osalta. Useat ystäväni sanovat, että kyllä sinulla on ollut vaiherikas ja mielenkiintoinen elämä. Taitaa se totta olla!

Hyvää kesää teille kaikille toivotellen ei suinkaan voivotellen Ylijoen Kecalta.

Urheilijatyttö Kerttu

Lehden toimitus yhtyy Päivin isoäidilleen ja isotädeilleen esittämiin onnitteluihin. Kertusta ja hänen elämästään Kanadassa ja Ruotsissa olemme jo aikaisemmin lukeneet Koskelaiset lehdestä. Muistatehan myös, että Kerttu oli aikanaan paitsi huipputasoon hiihtäjä (kolme SM-pronssimitalia viestihiihdossa) myös suunnistaja ja soutaja. Valkeakosken Vesiveikkojen joukkueessa tuli v. 1957 soudussa kaksi Suomen mestaruutta. Eri värisiä mitaleja on tullut piirittasolla myös suunnistuksessa.

Evakkotyttö Kerttu ennätti hiihtäjänä edustaa paitsi Vahvialan Kiistaa myös Karhulan Katajaisia, Porvoon Akillesta ja Valkeakosken Hakaa. Hänen kilpakumppaneinaan olivat mm. kultamitalistit Lydia Wideman, Mirja Hietamies ja Siiri Rantanen. Kuinka pitkälle olisi Kerttu päässytään ellei olisi välillä pitänyt opiskelujensa takia seitsemän vuoden taukoa. Lopullisesti kilpaurheilu jäi sitten hänen muutettuaan vuonna 1958 Kanadaan.

Kerttu Koskelainen (vas.) ja naisten 10 km voittaja Eroshina Smirnova.

KOTISEUTUMATKA 16.8.-08

Tervajoki, Vahviala, Viipuri

Oppaanamme on entiseen tapaan nykyviipurilainen Mihail (Mikko) Kostolomov, joka - jos kukaan tuntee sekä Viipurin että sen entisen maalaiskunnan historian ja nykyisyyden. Matkan järjestäjänä on sukseuramme johtokunnan jäsen Hannu Koskelainen Kausalasta.

Perinteiseen tapaan käymme matkan aikana Vahvialan kirkolla ja hautausmaalla. Lounaan syömmme Viipurissa. Lähes 10 vuoden tauon jälkeen käymme myös Monrepoossa tutustumassa tämän kauniin puiston nykyiseen tilaan. Aikaa on varattu myös kaupunkiin tutustumiseen ja toriostoksiin.

Bussi lähtee Helsingistä Paavo Nurmen patsaalta lauantaina klo 6.00. Matkareitti Vaalimaalle käy Itäkeskuksen ja Porvoon linja-autoaseman kautta, josta lähdetään jo ennen seitsemää eteenpäin Leikariin ja edelleen Vaalimaalle. Liittyminen matkan varrelta on mahdollista sopimuksen mukaan. Kotiin palaamme vielä samana iltana.

Meistä on 13.5.2008 saatujen uusien määräysten mukaan tullut tärkeitä henkilöitä; tarvitsemme taas viisumin kuten neuvosto aikaan. Lue siis ohjeet tarkasti. Viisumilomakkeita saa lähimmästä matkatoimistosta.

Ilmoittautuminen tapahtuu osoitteella

Hannu Koskelainen

Parolantie 29

47400 Kausal

Lähetä kirjeessä valokopio passin henkilötietosivusta sekä yksi valokuva ja viisumilomake täytettynä **1.7.2008 mennessä**. Passin on oltava voimassa vielä 6 kuukautta matkan jälkeen. Hannu Koskelaisen puhelinnumero on +358 40 581 9380. Mahdollisesti tarvittavien kontaktien helpottamiseksi ilmoita myös oma puhelinnumerosi.

Matkavakuutus on pakollinen. Sen saa Hannulta 2 eurolla. Mikäli sinulla on vuosivakuutus, ota siitä riittävät tiedot (kaikilta sivuilta) sisältävä valokopio mukaasi.

Matkan hinta on 90 euroa, mikä maksetaan menomatkalla Hannulle. Lounas n. 10 euroa nautitaan parisataa metriä Viipurin linnasta sijaitsevasa uudessa, hyvästä ruoasta jo tunnetuksi tullessa ravintolassa Ruskij Dvor (Venäjän Hovi).

Tervetuloa joukolla mukaan!

Toini Ampuja 93 vuotta,
os. Koskelainen.

13.5.2008 vierailimme Toinin luona, Epoon vanhainkodissa. Toini muisteli Vaivasniemeä. (kuva liittyy kansikuvaan) Pekka

JÄSENMAKSUT

Karjalan Liiton jäsenmaksuperusteiden muutoksen vuoksi jouduimme tänä vuonna laskuttamaan jäsenmaksut etupainoisesti. Varmaankin tästä johdun monet vanhat jäsenet unohtivat sen maksamisen.

Nykyinen jäsenmaksumme 17 euroa pitää sisällään Karjalan Liiton jäsenmaksuosuuden 5 euroa. Tällöin olet mukana Liiton jäsenlehden "Karjalan Kunnaat" jakelussa sekä saat mm. monia etuja mukanaan tuoman Karjala-kortin. Johtokunta suosittaa karjalaisen sukumme jäsenille myös Karjalan Liiton jäsenyyttä.

Mikäli et halua olla Karjalan Liiton jäsen, on jäsenmaksusi 12 euroa.

Maksathan jäsenmaksusi **30.6.2008** mennessä, jolloin saat myös tämän lehden seuraavan numeron, joka ilmestyy vuoden loppupuolella. Älä unohda viitettä, joka saat lehtemme edellisen numeron välissä tullee maksulomakkeesta. Ellei viitettä löydy, kirjoita maksulomakkeeseen nimesi ja osoitteesi.

Tilinumeroimme on **Nordea 126230-515535**.

Koskelaisten kotiseutumatka 12.8.2000,
Monrepon puistoon tutustumassa.

Koskelaiset

Vast. toimittaja Heikki Koskelainen
Leppisaarentie 10 C
00830 Helsinki
puh. 09-755 33 57, 050-56 34 065
heikki.koskelainen@kolumbus.fi

Toimittaja Pekka Koskelainen
Hambonkaari 69
06500 Porvoo
puh. 0400-918 375

Paino Formato Print Oy, Porvoo
aineisto@formato.fi

Julkaisija Koskelaisten Sukuseura ry

Tilausmaksu 12 € sisältyy jäsenmaksuun
Karjalanliiton jäsenmaksu + 5 €

Pankkitili Nordea 126230-518535